

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudců JUDr. Ivany Placek a JUDr. Michala Fridricha ve věci žalobce: **prof. xxx. xxx. Martin M.**, nar. xxx, bytem xxx, zast. JUDr. Klárou Long Slámovou, advokátkou, se sídlem Urbánkova 3360/47, Praha 4, proti žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, **o zaplacení 10.553.295 Kč s přísl.**, k odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18.03.2015 č. j. 14C 407/2013-109

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku I ohledně 8,05% úroku z prodlení z částky 97 Kč od 08.10.2013 do zaplacení **zrušuje** a v tomto rozsahu se řízení **zastavuje**.
- II. Dále se rozsudek ve vyhovujícím výroku I ohledně částky 25.200 Kč s 8,05% úrokem z prodlení od 08.10.2013 do zaplacení **mění tak**, že v tomto rozsahu se žaloba **zamítá**.
- III. Ve vyhovujícím výroku II se rozsudek soudu I. stupně ohledně odvoláním napadené částky 180.000 Kč s přísl. co do částky 80.000 Kč s přísl. **potvrzuje** a dále se **mění tak**, že co do částky 100.000 Kč s přísl. se žaloba **zamítá**.
- IV. V zamítavém výroku III se rozsudek soudu I. stupně **potvrzuje**.

- V. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uznal žalovaného povinným zaplatit žalobci náhradu škody ve výši 25.297 Kč s 8,05% úrokem z prodlení od 08.10.2013 do zaplacení (výrok I) a náhradu nemajetkové újmy ve výši 200.000 Kč s 8,05% úrokem z prodlení od 08.10.2013 do zaplacení (výrok II). Zamítl žalobu co do částky 10,327.998 Kč s 8,05% úrokem z prodlení od 08.10.2013 do zaplacení (výrok III) a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 16.456 Kč k rukám jeho právní zástupkyně (výrok IV). Žalobce se podanou žalobu domáhal na žalovaném zaplacení shora uvedené částky z titulu náhrady škody a zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle zák. č. 82/98 Sb, jež mu měla vzniknout nezákonným trestním stíháním. Nárok představuje zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 10.000.000 Kč, náhradu škody za ušlý výdělek 167.998 Kč a za ztrátu zisku z podnikání 360.000 Kč za období od října 2011 do září 2012, náhradu za znalecký posudek vypracovaný pro účely trestního řízení ve výši 25.200 Kč a úrok z prodlení ve výši 97 Kč za žalovaným opožděnou platbu částky 126.098 Kč, mimosoudně přiznané žalobci na náhradě nákladů právního zastoupení v trestním řízení.

Soud I. stupně z obsahu spisu Okresního soudu v Karviné, pobočka Havířov, sp. zn. 104T 54/2012, zjistil, že trestní stíhání žalobce bylo zahájeno dne 19.12.2010 pro trestný čin ublížení na zdraví, dne 03.01.2011 bylo usnesení o zahájení trestního stíhání zrušeno a dne 12.07.2011 bylo znovu zahájeno, proběhlo přípravné řízení a byla podána obžaloba. Rozsudkem soudu I. stupně byl žalobce uznán vinným z přečinu těžkého ublížení na zdraví a byl mu uložen trest odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen, a povinnost nahradit poškozenému způsobenou škodu. K odvolání žalobce Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 20.12.2012, který nabyt téhož dne právní moci, zprostil žalobce obžaloby. Žalobce v souvislosti s odvoláním předložil znalecký posudek, za nějž uhradil 25.200 Kč. Podle potvrzení Vysokého učení technického v Brně ze dne 30.09.2011 byl zde žalobce v pracovním poměru od 01.09.1998 do 30.09.2011, podle potvrzení úřadu práce ze dne 25.02.2013 byl žalobce veden v evidenci uchazečů o zaměstnání od 01.10.2011 do 30.09.2012 a za dobu od 01.10.2011 do 31.05.2012 mu byla přiznána podpora v nezaměstnanosti. Podle pracovní smlouvy ze dne 04.10.2012, uzavřené s Akademií výtvarných umění v Praze, žalobci vznikl pracovní poměr na pozici profesora od 01.10.2012 do 31.07.2015. Žalovaný učinil nesporným, že žalobce u něj dne 05.04.2013 uplatnil žalobou uplatněné nároky ve shodné výši, kterým

nevyhověl, a že na náhradu za právní zastoupení v trestním řízení vyplatil žalobci 126.098 Kč dne 11.10.2013.

Z výpovědi žalobce soud I. stupně zjistil, že byl frustrován ze stíhání policie, měl obavu z odsouzení a trestní stíhání se na něm profesně podepsalo. Po dohodě s děkanem odešel ze zaměstnání, neboť výcvikový proces je založen na dobrém vztahu s lidmi a z jeho strany byl problém, byl rok na úřadu práce, což pro něj znamenalo velké ponížení a po podmíněném odsouzení se od října 2012 zaměstnal na xxx, xxx, který nyní vede třetím rokem. V důsledku stresu nemohl však tuto práci vykonávat, přerušil práci na svých dílech, jeho deprese se prohlubovala, byla to jeho první zkušenost s trestním stíháním, měl strach, že již nikdy nebude moci být učitelem a nebude moci tvořit, pocíťoval problémy v kontaktu s lidmi, nebyl schopen kriticky vyjádřit svůj názor, což je pro jeho práci velmi důležité. Poškozený chtěl vysokou finanční částku a žalobce měl obavy, jak by byl schopen ji zaplatit, trestní stíhání mělo vliv na jeho novomanželský život, třebaže jeho partnerka byla trpělivá a podporovala jej, i na jeho zdravotní stav, neboť v roce 2013 se u něho objevil zvýšený krevní tlak. Svědkyně N. M., manželka žalobce, vypověděla, že trestní stíhání žalobce mělo vliv na jejich rodinný život, vše se změnilo, žalobce byl dříve pozitivní, poté upadli do těžkých úvah, nevycházeli z domu a neudržovali žádné kontakty. Žalobci se změnil profesní život, je xxx, učil ve škole, pro tuto práci a výkon povolání potřeboval klid a inspiraci. Ráno se budili bez energie, neměli chuť nic dělat a práce xxx se zastavila. Žalobce měl problémy jednat se studenty, proto musel omezit své profesní aktivity a sám odešel z xxx, neboť si uvědomoval, že v důsledku trestního stíhání není vhodné působit v této profesi, báli se ekonomického dopadu, kdyby trestní věc nedopadla dobře, tu řešili denně a ovlivnila též jejich intimní život. Žalobce začal trpět vysokým krevním tlakem a měl i psychické problémy.

Soud I. stupně poté s odkazem na § 1, § 5, § 8 odst. 1, § 31a zák. č. 89/1998 Sb. konstatoval, že žalobce byl v popsáném trestním řízení zproštěn obžaloby a proto se jedná „o nezákonnost předešlých rozhodnutí“. Je tak dán nárok žalobce na náhradu škody, která mu vznikla v příčinné souvislosti s nezákonnými rozhodnutími, a na poskytnutí odškodnění za nemajetkovou újmu. K nárokům na náhradu škody dovedl, že žalobce v souvislosti s odvoláním v trestním řízení vynaložil náklady na znalecký posudek, který „sehrál roli v konečném rozhodnutí odvolacího soudu v rámci přehodnocení nutné obrany“, což vedlo ke zproštění obžaloby žalobce, byť to v rozsudku není explicitně uvedeno. Dospěl proto k závěru, že náklady na znalecký posudek znalce Dr. Náchodského ve výši 25.200 Kč byly žalobcem účelně vynaložené a žalovaný je povinen je žalobci uhradit. Žalovaný zaplatil žalobci náhradu nákladů za právní zastoupení v trestním řízení ve výši 126.098 Kč dne 11.10.2013, ačkoliv tak měl učinit nejpozději do 05.10.2013, kdy uplynula

6 měsíční lhůta k vyřízení tohoto mimosoudního nároku, běžící od podání žádosti dne 05.04.2013, proto je povinen zaplatit žalobci z částky 126.098 Kč dále úrok z prodlení ve výši 97 Kč.

Nárok žalobce na náhradu škody za ušlý zisk (167.998 Kč ze zaměstnaneckého poměru, 360.000 Kč z podnikání) soud I. stupně důvodným neshledal. Konstatoval, že pracovní poměr žalobce trval 13 let, byl ukončen z jeho vlastní iniciativy dohodou dne 30.09.2011 a nelze dovést příčinnou souvislost mezi ukončením pracovního poměru a nezákonným trestním stíháním, neboť nebylo prokázáno, že se tak stalo v důsledku jeho trestního stíhání. Ke shodnému závěru dospěl i ohledně nároku na náhradu škody za ušlý zisk z podnikatelské činnosti. Žalobce sám dne 24.10.2011 přerušil živnost a přihlásil se do evidence úřadu práce, nelze proto dovést, že mu v provozování živnosti bránilo trestní stíhání a není dána příčinná souvislost mezi tímto stíháním a přerušením živnosti žalobce.

K nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu soud I. stupně konstatoval, že je v příčinné souvislosti nezákonným trestním stíháním a k posouzení výše zadostiučinění uvedl ve smyslu z judikatury Ústavního soudu (rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 642/2005), že trestní řízení (obecně) negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného a zasahuje do jeho cti a dobré pověsti, zejména při dosavadní bezúhonnosti. Zdůraznil životní postavení žalobce před a po zásahu chybných orgánů veřejné moci a přihlédl k tomu, že na jeho straně nastala frustrace a neschopnost soustředit se na uměleckou práci. Přiměřeným zadostiučinění za nemajetkovou újmu žalobce na základě těchto úvah shledal 200.000 Kč. Výrok o náhradě nákladů řízení odůvodnil za použití § 142 odst. 1 o. s. ř. procesním úspěchem žalobce.

Proti tomuto rozsudku podali oba účastníci včasné odvolání. Žalobce svým odvoláním napadl rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku a ve výroku o náhradě nákladů řízení. Namítl, že v řízení prokázal, že pokles jeho příjmů nastal v důsledku nezákonného trestního stíhání, neboť výkon umělecké tvorby je závislý též na psychické pohodě. Zdůraznil, že měl stabilní zaměstnání od roku 1998 s průměrnou mzdou 21.085 Kč. V důsledku trestního stíhání se u něho projevila postraumatická porucha, byl neustále ve stresu z toho, že půjde do vězení a bude hradit vysoké odškodnění za to, že bránil život a zdraví své i své manželky. To zapříčinilo ukončení jeho pracovního poměru k 30.09.2011, po dobu jednoho roku pobíral pouze podporu v nezaměstnanosti, nebyl schopen ani xxx a tím přišel o zisk, který v předchozím období 9 měsíců činil 270.000 Kč, t. j. 30.000 Kč měsíčně. Teprve po vynesení rozsudku I. stupně, kterým nebyl odsouzen k výkonu trestu, se mohl uklidnit a začlenit do pracovního života. Soudem I. stupně přiznaná částka 200.000 Kč na náhradu nemajetkové újmy je nedostatečná s ohledem na osobu žalobce a jeho poměry (významný

xxx, krátce po uzavření sňatku) i okolnosti případu, neboť se stal z oběti trestného činu obviněným a následně též, byť nepravomocně, odsouzeným. K tomu žalobce poukazoval na výši nemajetkové újmy, vyplacené nezákonně stíhaným poslancům. Zdůraznil, že je vysokoškolským profesorem a významným českým xxx, nezákonným trestním stíháním došlo k neodčinitelnému zásahu do jeho profesního života a osobní cti, k narušení jeho rodinného života a trestní stíhání jej zasáhlo i v psychické rovině. Odvolání do výroku o náhradě nákladů řízení odůvodnil tím, že jeho advokátka nebyla v rozhodné době plátcem DPH, které bylo do náhrady zahrnuto. Žalobce navrhl, aby odvolací soud změnou napadeného rozsudku přiznal žalobci částky představující jeho ušlý výdělek a zisk, navýšil zadostiučinění za nemajetkovou újmu a snížil náhradu nákladů řízení o DPH.

Žalovaný se odvolal do vyhovujících výroků rozsudku v rozsahu 25.200 Kč s přísl., úroku z prodlení z částky 97 Kč (výrok I), v rozsahu 180.000 Kč s přísl. (výrok II) a do výroku o náhradě nákladů řízení. Namítl, že náklady žalobce na vypracování znaleckého posudku JUDr. Náchodského ve výši 25.200 Kč nejsou účelně vynaloženým nákladem ve smyslu § 31 zák. č. 82/98 Sb., neboť z odůvodnění zprošťujícího rozsudku nevyplývá, že z něj odvolací soud ve svém rozhodnutí vycházel, poukázal též na vyjádření soudu I. stupně v trestním řízení k závěrům jmenovaného znalce. K přiznání úroku z prodlení ve výši 97 Kč nemá žalovaný výhrady, vytýká však soudu I. stupně přiznání úroku z prodlení z této částky (úrok z prodlení z úroku z prodlení). Dále žalovaný vytkl soudu I. stupně nedostatečné zhodnocení míry intenzity zásahu trestního řízení do sféry žalobce v rámci stanovení výše náhrady nemajetkové újmy dle „pravidlených indikátorů“ a nedostatečné odůvodnění jeho závěru. Žalovaný po provedeném dokazování přehodnotil své stanovisko a žalobci zaplatil na uvedený nárok částku 20.000 Kč, kterou shledává přiměřeným zadostiučiněním. K tomu uvedl, že trestní věc žalobce byla závažná, neboť byl stíhán za úmyslné ublížení na zdraví se způsobením těžké újmy, do té doby byl bezúhonným občanem a bylo do jisté míry prokázáno, že jej probíhající trestní řízení ovlivnilo v důsledku psychické zátěže v umělecké tvorbě. Délka trestního stíhání však nebyla nepřiměřená, případ nebyl medializován a rodinné vztahy žalobce byly narušeny samotným činem, který se stal, avšak byl následně zhodnocen jako nutná obrana. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil ve výroku I tak, že zamítne žalobu ohledně částky 25.200 Kč s přísl. a 8,05 % úrokem z prodlení z částky 97 Kč od 08.10.2013 do zaplacení a ve výroku II tak, že zamítne žalobu co do částky 180.000 Kč s přísl., současně znovu rozhodl o nákladech řízení.

Odvolatelé uplatnili podle obsahu odvolání odvolací důvody ve smyslu § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. Odvolací soud proto z podnětů podaných odvolání přezkoumal rozsudek soudu I. stupně v rozsahu, daném dle § 212

a § 212a o. s. ř., v nepřítomnosti omluveného žalovaného v souladu s § 101 odst. 3 ve spojení s § 211 o. s. ř. Dospěl poté k závěru, že odvolání žalobce není opodstatněné, odvolání žalovaného pak shledal důvodným zčásti.

Nárok žalobce na náhradu škody a zadostiučinění za nemajetkovou újmu vychází z ustálené soudní praxe, že podle zákona č. 82/1998 Sb. odpovídá stát i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu; protože zákon tento nárok výslovně neupravuje, vychází se z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím (§ 8 odst. 1 zák. č. 82/98), za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje; (srov. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 25Cdo 4768/2007, sp. zn. 1Cz 6/90, rozhodnutí velkého senátu NS ČR sp. zn. 31Cdo 3489/2007, sp. zn. 31Cdo 2805/2011). Východisko nároku bylo tedy soudem I. stupně vymezeno správně, byť bylo nezřetelně odůvodněno. K nároku žalobce na náhradu škody je třeba v první řadě přisvědčit námitce žalovaného, že žalobci úrok z prodlení z částky 97 Kč od 08.10.2013 do zaplacení nenáleží, neboť již samotná částka 97 Kč představuje úrok z prodlení za žalovaným opožděnou úhradu mimosoudně přiznané částky 126.098 Kč na náhradu nákladů právního zastoupení v trestním řízení. Občanský zákoník v rozhodné době anatocismus (opětne zúrokování úroků) neumožňoval (srov. např. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 35Odo 101/2002). Soud I. stupně však přehlédl, že žalobce ve své žalobě ani úrok z prodlení z částky 97 Kč nežádal. Nedostatek návrhu je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení ve smyslu § 104 odst. 1 o. s. ř. a za této procesní situace odvolacímu soudu nezbylo, než rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku I. ohledně 8,05% úroku z prodlení z částky 97 Kč od 08.10.2013 do zaplacení podle § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. zrušit a v tomto rozsahu řízení podle § 221 odst. 1 písm. c) o. s. ř. zastavit. Částku 25.200 Kč za znalecký posudek JUDr. Náchodského, který si žalobce nechal vypracovat v trestním řízení, neshledává odvolací soud oproti závěru soudu I. stupně účelně vynaloženými náklady na zrušení nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 31 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. Závěry tohoto posudku řeší právní otázky (zejména otázku, zda obrana žalobce proti útoku poškozeného byla či nebyla přiměřená), jejichž posouzení bylo na odvolacím soudu v trestním řízení a jeho zprošťující rozsudek ani zčásti z tohoto posudku nevychází. Odvolací proto rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku I podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil a ohledně částky 25.200 Kč s přísl. žalobu zamítl.

K nárokům žalobce na náhradu škody, spočívajícím ve ztrátě výdělku z pracovního poměru a zisku z podnikání, soud I. stupně správně uzavřel, že nebyla prokázána příčinná souvislost mezi vznikem této škody a trestním stíháním žalobce. Je mu však nutno vytknout, že žalobce nepoučil ve smyslu § 118a odst. 3 o. s. ř. o jeho povinnosti označit důkazy k prokázání svých tvrzení

o této souvislosti. Toto pochybení soudu I. stupně odvolací soud postupem podle § 213b odst. 1 o. s. ř. napravil, žalobce však ani poté žádné relevantní důkazní návrhy neučinil. Nelze pak než přisvědčit shora uvedenému závěru soudu I. stupně. Žalobce v řízení toliko tvrdil, že své umělecké a pracovní aktivity ukončil výlučně z důvodu předmětného trestního stíhání. Nenabídl však k tomuto svému tvrzení žádný významný důkaz, zejména neprokázal, že s ním tehdejší zaměstnavatel (xxx) sám měl zájem ukončit pracovní poměr z důvodu trestního stíhání a že se u něho projevila posttraumatická porucha, v jejímž důsledku nebyl vůbec schopen pracovat ani umělecky tvořit. Z pouhé časové souvislosti ukončení jeho pracovního poměru a přerušení živnosti s trestním stíháním nelze závěr o příčinné souvislosti mezi těmito skutečnostmi dovodit. Okolnost, že se žalobce již v průběhu trestního stíhání (od 01.10.2012) zaměstnal jinde (xxx) pak tvrzení žalobce o zcela devastujícím vlivu trestního stíhání na jeho práci naopak významně zpochybňuje. Lze proto uzavřít, že žalobce v tomto směru neunesl důkazní břemeno a soud I. stupně proto správně žalobu ohledně nároku na náhradu ušlého výdělku a ušlého zisku (167.998 Kč a 360.000 Kč s požadovaným příslušenstvím) zamítl.

Jak judikoval Ústavní soud (srov. nález sp. zn. I ÚS 554/05, II.ÚS 590/08) každé trestní řízení samo o osobě představuje natolik zásadní negativní zásah do života obviněného, zatěžující jeho osobní život, že pro reparaci jeho následků v osobnostní sféře zásadně nemůže pouhé konstatování porušení práva ve smyslu § 31 odst. 2 zák. č. 82/98 Sb. postačovat. Žalovanému lze přisvědčit v tom, že soud I. stupně se při úvaze o výši finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu žalobce nezabýval judikatorně vymezenými kritérii této výše (srov. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30Cdo 2256/2011 a sp. zn. 30Cdo 2813/2011, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 122/12), v jejichž smyslu je pro výši finančního zadostiučinění podstatná povaha trestní věci a v jejím rámci zejména hrozba trestního postihu, délka trestního řízení a následky, způsobené v osobnostní sféře poškozeného. V předmětné trestní věci byl žalobce obžalován ze zločinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 a 3 tr. zák., za což mu teoreticky hrozil poměrně vysoký trestní postih odnětí svobody (až 8 let), reálně mu však jako osobě dosud bezúhonné hrozil trest maximálně při dolní hranici sazby, o čemž svědčí i původní odsuzující rozsudek s podmíněně odloženým trestem odnětí svobody na 8 měsíců. Trestní stíhání žalobce, tedy i doba trvání jeho nejistoty, úzkostí a obtíží tímto řízením vyvolaných, čítala krátkou dobu 2 let (s přihlédnutím k jeho prvnímu zahájení dne 19.12.2010 a pravomocnému skončení dne 20.12.2012). Trestní stíhání nepochybně zasáhlo žalobce v osobnostní sféře a z výpovědi žalobce a jeho manželky vyplynulo, že největší dopad mělo v rovině osobních pocitů žalobce a jeho manželky, žalobce měl strach z odsouzení, měl depresivní stavy a byl celkově po psychické stránce v nepohodě, což mělo vliv i na jeho manželský život a v určité míře jistě i na

jeho práci a uměleckou tvorbu. Trvalé následky (např. rozvod manželství, ztrátu postavení a společenské prestiže, ztrátu možnosti umělecké tvorby) však trestní stíhání žalobci nepřineslo. K poukazu žalobce na intenzitu zásahu nezákonného trestního stíhání do jeho osobnostní sféry je třeba zdůraznit, že žalobce nebyl v průběhu trestního stíhání omezen na osobní svobodě ani netvrdil, že by jeho případ byl medializován či jinak vešel ve všeobecnou známost. Odvolací soud tak dospěl k závěru, že z hlediska shora uvedených kritérií je v porovnání s jinými obdobnými případy přiměřenou satisfakcí za obtíže, které musel žalobce v důsledku nezákonného trestního stíhání snášet, ve smyslu § 31a odst. 2 zák. č. 82/98 Sb. částka 100.000 Kč (zhruba 50.000 Kč za rok trvání řízení). Rozsudek soudu I. stupně proto ve vyhovujícím výroku II. ohledně odvoláním napadené částky 180.000 Kč s přísl. co do částky 80.000 Kč s přísl. jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil, co do částky 100.000 Kč s přísl. jej v tomto výroku podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil tak, že v tomto rozsahu se žaloba zamítá a v zamítavém výroku III. jej jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil.

O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto za použití § 142 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. v situaci shodného procesního úspěchu účastníků. Žalobce měl úspěch pouze v části nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu a byl zcela neúspěšný s nárokem na náhradu škody, v tomto rozsahu byl naopak úspěšný žalovaný. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že si své náklady v řízení před soudy obou stupňů ponese každý z účastníků ve svých poměrech sám.

Proti výrokům pod bodem III., IV. a V. rozsudku je za podmínek § 237 o. s. ř. přípustné dovolání, které lze podat do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

Proti ostatním výrokům rozsudku **není** dovolání přípustné.

V Praze dne 17. září 2015

JUDr. Irena Saralievová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Hradová